

berligt Omfang at tage Deel i denne Forhandling, der nærmest maa føres imellem den høitærede Minister og det ærede kongevalgte Medlem (Andræ), som ogsaa i Udvalget har filltet sig paa en segen Maade, idet han har holdt sig udenfor alle andre Spørgsmaal end det, om Loven var nødvendig eller ikke. Der er mange Punkter i det ærede Medlems Betragtninger, hvori jeg naturligvis er enig med ham, fordi de ere rigtige, fordi det er det Slags Ting, hvorom der ikke kan tvistes, naar man tager de enkelte Tal for sig og gaaer dem ordentligt igennem. Men det er mig hjært at kunne tilføie, at der tillige i hans Slutningsanskuelse var et Hovedpunkt, en Hovedbetragtning, der netop stemmer med den Betragtning, vi Andre have gjort gjældende, og som, naar vi fastholde de Præmisses, der i Virkeligheden ligge for, netop fører til vort Resultat, medens hans Resultat kun fremkommer derved, at han forlader de Tal, som ligge for i Finantsloven; hvis han maaffee troer at kunne sætte en Nedsættelse af 1 Million i de militære Budgetter igennem, saa er det en Forudsætning, som jeg for min Deel ikke kan dele. Jeg troer, at Landsthinget ikke paa Grund af nogen ufrivillig Underordnen, men efter selvstændig Prøvelse, vil og maa gaae ud fra og væsentlig blive staaende ved de Udgiftsposter, der findes i det Forslag, der vil komme til 1ste Behandling her imorgen. Naar jeg altsaa ikke kan troe, at Militairbudgetterne kunne nedsættes med 1 Million, kommer man efter det ærede Medlems Slutningsbetragtning netop til den Opfattelse, der har været ledende for Udvalgets øvrige Medlemmer, at et overordentligt Tilskud af omtrent 1 Million vil være nødvendigt, dersom der skal finde en under de forhaandenværende Forhold nogenlunde passende Fremgang Sted i vor hele finantzielle Tilstand. Det ærede Medlem erklærede selv, at der — jeg vil ikke lade ham sige for Meget — efter hans Beregning burde være en Fremgang af imellem $1\frac{1}{2}$ og 2 Millioner; det var den Anskuelse, han vedkjendte sig som den rigtige. Efter den Maade, hvorpaa han først havde omsat Tallene, vil det netop blive Resultatet, naar det nu foreliggende Lovforslag vedtages. Jeg vil ikke blive staaende netop ved dette Tal, men jeg vil sige, at nogen

Fremgang anseer jeg for nødvendig under vore finantzielle Forhold, og der kan man da naturligvis tvistes om $\frac{1}{2}$ Million mere eller mindre; men, saavist som det er, hvad han fuldkommen rigtigt fremhævede, og hvad der ofte er sagt, at den, der blot foretager en saadan Formueomsætning, at han giver 2 Millioner af sin Capital ud for dermed at betale 2 Millioner Gjæld, hverken gaaer frem eller tilbage, saa vist er det, at ved den Dpgjørelse af den finantzielle Stilling, som han opstillede, er Forholdet endnu ikke bragt til nogen virkelig og sand Dpgjørelse for os. Det ærede Medlem sagde nemlig, at vi maatte være os vel bevidste, at det ikke var nogen Tilbagegang, naar man stiftede Statsgjæld for at forsøge Activerne, ligesaa lidt som det var Tilbagegang, naar man opbrugte Activer for at formindfse Statsgjælden. Ja, det Sidste er rigtigt, naar det ellers gaaer lige op, og der ikke paa nogen af Siderne kommer Noget til, som fremkalder Forskjel; men den anden Paastand, at man ikke gaaer tilbage, naar man stifter Statsgjæld for at forsøge Activerne, trænger aabenbart til en noget nærmere Forklaring og Begrændsning, hvorom det ærede Medlem ikke vil være uenig med mig men som han ikke gav, fordi han i den Sammenhæng, hvori denne Udtalelse faldt, ikke vilde gaae ind derpaa. Men, mine Herrer, det er ganske klart, at naar vi betragte vor finantzielle Status blot saaledes, som den i den nærmeste Fremtid utvivlsomt stiller sig for os, saa er det en Tilbagegang at stifte en Statsgjæld paa mellem 2—3 Millioner for at faae et Jernbaneactiv, der ikke giver det Udbytte, som den forøgede Statsgjæld nødvendiggjør til aarlig Rentebetaling; vi stifte en Statsgjæld paa 2—3 Millioner, eller hvormegget det nu er, for at faae et Activ; men dette Activ, om det endog virkelig er en Art af Equivalent, giver dog ikke et Udbytte, som svarer til den aarlige Rentebyrde, vi paadrage os ved Statsgjælden. Der er jo, det vide vi Alle, Spørgsmaal om en meget betydelig Forøgelse af Statsgjælden i Anledning af Jernbaneforetagender, som vi umulig kunne undlade at tage i Betragtning ved Spørgsmaalet om, hvorvidt det er ligegyldigt, om vi ved at formindfse Statsgjælden gjøre nogen virkelig Fremgang